

[Knud Jespersen.]

giverne en omkostnings- eller prisdæmpende ydelse, og da svarede man: ja, det er det. Det er helt genialt. Lad os endelig give arbejdsgiverne, så holder vi priserne nede. Nu kommer det samme socialdemokrati arm i arm med hr. Erhard Jakobsen og hr. Poul Schlüter og erklærer frimodigt, at nu er det nødvendigt at sætte priserne op. Vi har givet en prisdæmpende ydelse, fordi det var rimeligt, sagde man dengang. Nu er det altså rimeligt på toppen af dette, at man kræver nye priser op. Så har vi i marts 1976 finansloven, hvor man godtager en række forfærdende nedskæringer, socialt, uddannelsesmæssigt og på anden måde, og siger, det må vi jo leve med, og nu er vi altså nået frem til august, hvor man har et nyt forlig.

Det drejer sig fra marts 1975 til august 1976 om, at socialdemokratiet under statsminister Anker Jørgensens ledelse har reddet landet 7 gange, men vi har over 100.000 arbejdsløse. Et sådant redningsforsøg er vistnok at puffe den druknendes hoved ned under vandoverfladen i stedet for at løfte det op.

Så troede mine ører jo ikke, at det var rigtigt, hvad man fortalte, da hr. Kjeld Olesen kom med sit lettelsens suk. Jeg forstår nok hr. Kjeld Olesens glæde over, hvad der er sket, for så kommer man ikke ud i valg lige nu, og det var jo ikke så godt et valggrundlag, hr. Kjeld Olesen, at komme ud og sige: nå ja, vil vil lige låne en dyrtidsportion indtil år 2025. Vi tager den ikke. I får den år 2025, så får I 40 øre, I skal nok få den. Vi er jo ordholdende. Det var jo heller ikke så godt at komme ud og forklare, at det med værdistigningerne vil vi ikke rigtig gribe ind over for, men vi er da indstillet på, at arbejdernes lønninger ikke må have lov til at stige.

Jeg har lagt mærke til, at man nogle gange har sagt, at det ikke var en nulløsning, man tilstræbte. Nej, det her er en minusløsning. Det er et dokumenteret fald i reallønnen på mellem 6 og 8 pct. Jeg fatter ikke, at hr. Kjeld Olesen og socialdemokratiet med denne frimodighed kan tilsidesætte 900.000 organiserede arbejderes ret, tilsidesætte alt det, man storpralende har forklaret. Man vil forsvare deres ret til demokrati og til frie forhandlinger, og man vil ikke gribe ind, men pludselig ved socialdemokratiets medlemmer af LOs forretningsudvalg, at det er meget

bedre for de 900.000 arbejdere, at de kommer under administration af et flertal af borgerlige i dette folketing, end at de selv får lov til at arbejde med tingene.

Det svar, jeg ikke fik under første behandling, kan jeg måske passende få nu. Med hvilken begrundelse og ret mener hr. Kjeld Olesen, at man kan træde på fattige, almindelige arbejderes rettigheder og samtidig forklare, at de, der dukker op herude, ofrer en dagløn for at protestere, efter at de 7 gange er blevet bedraget, med hvilken ret forlanger hr. Kjeld Olesen, at vi skal bøje os ligesom muhamedanerne for Mekka og erklære, at oraklet har talt, vi lytter og bøjer hovedet?

Jeg synes, det er lidt ubehageligt, når man samtidig siger, at der ikke var noget alternativ. Hvad har vi foreslået her? Millionærskat, dobbelt formueskat, højere aktieselskabsskat, indgreb over for værdistigningerne, ingen belåning af værdistigningerne, annullering af flyindkøbene, indgreb over for al den arbejdsfrie spekulation, der foregår, og samhørighed med LO. Og så bebrejder man os, at vi støtter arbejdspladsernes aktivitet, men samtidig, det tilltror jeg jer, har I i jeres hoveder den ros, ganske vist tilfældig og taktisk, som Arbejdsgiverforeningen har givet jer for jeres indsats. Den ros, hvor man siger, det er et skridt i den rigtige retning, mens Thomas Nielsen, der jo ikke er berømt for at være modstander af socialdemokratiets politik eller kompromiser, frimodigt erklærer, at det er lovfæstet tyveri, man foretager over for arbejdernes dyrtidstillæg.

Jeg skal ikke slå mig sammen med Thomas Nielsen. Det vil vi vist begge to gerne have os fritaget for. Men jeg er enig i, at den aktivitet, der kommer til udtryk også blandt socialdemokratiske arbejdere, er udtryk for en berettiget harme, og så er det urimeligt, at man udleverer dele af arbejderbevægelsen på en sådan måde, at hr. Glistrup skal eksaminere socialdemokraten hr. Kjeld Olesen i, hvad der er god tone i arbejderbevægelsen. Jeg beklager det meget, for jeg er aldeles uenig med hr. Glistrup, med hr. Poul Hartling, med hr. Poul Schlüter, hvor de tilstræber at nå endnu mere med hensyn til begrænsninger for de arbejdende mennesker. Lad dog være, hr. Kjeld Olesen, at give disse folk nye våben i hænde. Prøv dog engang